

Bytén 3

Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti
Ročník III/3 **8. prosince 1997** **5 Kč**

Vážení čtenáři, trochu nám to trvalo, ale přesto se podařilo dát dohromady další číslo vašeho oblíbeného pivně-společenského magazínu.

Tentokrát můžete ve svých paměťových obvodech osvěžit vzpomínku na letní exkurzi v Itálii (k ní se odhodlal přenést na papír pár svých drobných postřehů i tajemný »Dóca«) a Anglii. Okusíte poněkud šifrovanou zprávu o parkanovském sjezdu Otavy a v článku Pouští a pralesem poznáte, proč je na Slovensku tak bídně, že chudák Čech tam dlouho nevydrží.

Zkušenější čtenář pak může rovnou zavítat na prostřední stránky, kde nám nejlepší svalovci těchto dob exkluzivně vylíčili způsoby své přísné životosprávy.

A na konec si už jen trochu zamlžíme několika závažnými zprávami vědeckého rázu, v duchu hesla Ladislava Klímy:

*Všechno poznávání jest jen rozpo-
mínání se procitnuvšího ožraly: z kte-
ré to jen asi hospody byl jsem včera
vyhozen.*

Redakce

Z obsahu

Pod křídly perutě

- 2 Exkurze do Itálie
- 5 Z italského skicáře
- 6 Anglie
- 13 Šedý losos a Pražská krysa...

Z českých sudů a hájů

- 15 Sovička si přečetla

Kam peří nedolétne

- 17 Pouští a pralesem

Z kurníků aneb Co zaslechla sova

- 18 Klub zoufalců: Mým magnátům
- 19 Zasláno redakci: M. Sekera
- 19 O sektě »pivničníků v kraji«
královehradeckém
- 20 Literární výlety do věku
Komančů: Vědecký fekálismus
- 22 Otazníky mládí B. Raníka (pokr.)
- 23 Opilé jaro národů

Příloha deBytén

- I/II Nejsilnější muži světa o svém
téninku
- III Dr. Albert: Problémy s erekcí
- IV Průzkum spokojenosti čtenářů
s obrazovými přílohami

Exkurze do Itálie

Cesta českých cestovatelů cestou necestou, až do města, kam vedou všechny cesty, a jinou cestou po cestách necestách zase zpátky do města, odkud tyto cesty vycházejí

Příjezd

Cesta tam začala v poklidu dne 11. května 1997 v Praze. Na místě srazu panovalo bujaré veselí a skvělá předcestovní nálada, kterou umocňovaly prosakující zprávy o množství jídla a pití s sebou vzatého. Členové organizace 5P, jak je dobrým zvykem, byli na místě setkání mezi prvními, a tak měli ještě dostatek času, aby v nedaleké restauraci u sklenic chladivého Velkopopovického kozla probrali strategii a taktiku dobytí Itálie a doplnili nezbytně nutné vitamíny na ochranu proti kurdějím. Autobus, který měl být podle všech ujištění nový a zahraniční, přijel právě včas, ale pobodal se spíše starší české Karose, kterou, jak se při jeho bližším ohledání ukázalo, skutečně byl. Na boku měl vytetován nepřehlédnutelný nápis Machač Travel, který se stal bezpečným vodítkem pro všechny zatracence v chaosu italských měst. Aby byl autobus rovnoměrně vyvážen, usadila se docentská část 5P v přední a řadová členská v zadní polovině autobusu.

Hned po odstartování z Prahy se kolega Majer chopil funkce lodního stewarda a s úsměvem sobě vlastním obsluhoval zbylé osazenstvo vlastnoručně namíchaným bavorákem. Jeho popíjení, neobvyklé karetní hry a sborový zpěv pětipěčkařských chorálů se pak stal naší hlavní náplní až k samotným hranicím. Po jejich překročení se rozlínula po autobuse nezaměnitelná vůně řízků, kuřat, klobás a salámů, která nejednomu účastníkovi vyvolala v mysli vzpomínku na údajující se domov a teplo rodinného krbu. Aby sentiment nepřevážil nad radostí z poznávání nových zemí a lidí, bylo

nutno jej co nejrychleji umořit: k tomuto úkolu se náramně hodila s sebou vzatá zásoba třetinkových Gambrinusů, která splnila svůj úkol na 100%.

První zastávkou na exkurzi se stal večerní Salcburk, do jehož ulic jsme se my, občané bývalého východního bloku, vrhli jako hladoví vlci na ovci. Barokní dóm, arcibiskupský palác a Mozartovo rodiště, to vše spatřily naše poznání chtivé oči. Odjezd směrem k italským hranicím a ukládání ke spánku pak probíhaly za horlivého vyprávění prvních zážitků a docentova zkoušení geniálního kolegy Kohouška z existujících i neexistujících zastávek na linkách pražských dopravních podniků. Autobus postupně upadal do mlčení, spokojené pomlaskávání a pochrochtávání ze spánku svědčilo o tom, že start se opravdu vydařil. Příslušníci 5P drželi v noční tmou uhanějším autobuse poslední stráž s Gambrinusem a poté, co se ujistili, že spí opravdu všichni až na řidiče, také postupně zatlačili oči (usnuli).

Probuzení příštího rána bylo ve značném kontrastu s večerní poklidnou náladou. První pohled, který se naskytl ospalému zadnímu osazenstvu 5P, byla chlupatá hlava druhého z řidičů u nohou kolegy Velímského. Naštěstí se ukázalo, že nejde o náhodné vzplálý vztah na jednu noc, ale spíše o málem vzplanutý motor, který se jako na potvoru odporoučel do nebe všech pohonných jednotek. Autobus byl postupně zavěšen na hák a i s osazenstvem odtažen na boloňské předměstí, kde se do jeho opravy pustila místní stáj F1 s našimi řidiči. Ze situace, která se zpočátku nevyvíjela nijak růžově, se nakonec podařilo vedení vytěžit maximum v podobě nezapomenutelné prohlídky univerzitní Bologni s pověstnou čtvrtí středověkých mrakodrapů. Večer byl pak spojen s přesunem do Florencie, přednáškou doc. Vlnase o vinné révě oblasti Chianti a prvním ubytováním na italské půdě. Situace pro první velkou bitvu mezi pětipěčkaři a místními italskými duces byla připravena.

Florencie

Utmáčení, pomačkaní, unavení, vyčerpání cestou, ale plní očekávání jsme se blížili k prvnímu velkému městu na naší italské pouti - k Florencii. Poprvé jsme ji spatřili, stejně jako Goethe, z vyhlídky na okraji metropole, takže nám všechny florentské pamětihodnosti ležely u nohou. Když jsme se dokochali, nalodili jsme se opět do autobusu, abychom dorazili k našemu nocležišti. Přivítala nás hezká ubytovna s čistými pokoji i dobrým zázemím. Po co nejrychlejším zabydlení jsme se v asi desetičlenné skupince vydali prozkoumat okolí, ale příliš daleko jsme nezašli, protože jsme po pár metrech natrefili na příjemnou hospůdku, ve které jsme se sešli s větší částí vedení exkurze a společně jsme nasávali atmosféru z pětilitrových karaf červeného vína (někdo jen z láhve s florentskou sodovkou, ale i to šlo). Nezůstali jsme dlouho (kolega Drobeček rozlil víno a obsluze se chtělo jít spát), ale v nasávání - atmosféry samozřejmě - jsme pokračovali na našem, tedy chlapec-kém pokoji, kam se nám podařilo, přes velmi přísný zákaz propašovat i tři ženy alkoholičky, které s námi vydržely až do brzkých ranních hodin. Bavili jsme se tak spontánně, že to lze těžko popsat, proto odkazují na videozáznam pořízený Frantou Gruntem a spol. Víím jen, že jsme tu noc ještě usnuli. Druhý den jsme věnovali návštěvě místních památek, hlavně sakrálních; když jsme náhodou nebyli v kostele, proplétali jsme se cestou do něj uličkami přeplněnými skútry a turisty. I přes spousty našlapaných kilometrů (cca 20) jsme v noci byli plní energie a po lukulských hodech na místní terase jsme v jízdě pokračovali na pokoji vedení exkurze. Když se dopily zbytky červeného a konverzace postupně vážla, šli si všichni účastníci pařby sborem vyčistit chrup. To jsme ještě netušili, že se každodenní rutinní záležitost může proměnit v celkem slušnou akční potyčku. Asi uprostřed celého aktu do koupelny vlítnul jakýsi hotentot s cigaretou v ruce a začal na nás hrozně rvát (pravdě-

podobně neslušná italská slovíčka). Všichni se ho zalekli, a naši čest tak musel hájit jeden z docentů, který se slovy: »*Non fumare, masticare!*«¹⁾ vyrazil proti strážci nočního pořádku a poté se ztratil v přítmí chodbičky. Na to však doplatil druhý docent, na kterého se Il duce bez váhání vrhnul a lvím stiskem ho přimáčkkl ke zdi. Ten se však nedal a mocnou rukou spravedlivého odrazil hotentota do výchozí pozice. Duce se stáhl a my šli spát. Ráno bylo horší večera, byli jsme obviněni neznámým udavačem²⁾ z demolice majetku a nemovitého zařízení budovy. Naše čest však byla čistá a my s klidným srdcem opustili květ renesance.

¹⁾ »*Nekuř a živýkej!*«

²⁾ Tak jsme si Hotentota pojmenovali.

-kuf-

Před branami Věčného města

Na okraj Říma, kde jsme podle itineráře měli strávit dvě noci a pouze jeden den, náš bus dorazil již za soumraku. Celkem klidné prostředí a »útulňouchké« karavany Ciao campu nám poskytovaly nekonečné možnosti, jak vyplnit čas před a po prohlídce města.

První večer a noc probíhaly celkem v klidné atmosféře, snad byli někteří unavení, snad jsme se obávali, aby i tady nebyl nějaký ten římský Il Duce. Konzumovaly se dobré zelené olivy, chutný sýr a výborné víno, popřípadě Gambáč od mamutů (viz kapitola o transferech). Večer, strávený příjemným hovorem, končil kolem třetí hodiny ranní a po osvěžujícím spánku se všichni vydali na prohlídku města, které nás čekalo s otevřenou náručí. Ihned po výsadbku jsme prolítlí svatopetrským chrámem a pak se rozdělili na několik skupinek. Nevím, jak ostatní, ale za sebe a své průvodce mohu říci pouze to, že jsme tam byli.

Při návratu na základnu nás čekalo milé překvapení v podobě hudby na přivítanou (jakýsi sbor z jakési nám neznámé země

zde nacvičoval hudební vystoupení). Po tomto vzpružujícím okamžiku (důkaz toho že si ještě někde Čechů váží) a posilující večeři se rozpoutal pravý a poutivý rej studentů naší katedry a jejich pedagogů. Skupina se rozdělila na dva tábory, horní a dolní, prostor mezi nimi byl pak vyplněn dosti prudkou mezí. Ta byla jedinou překážkou v komunikaci, což nevadilo studentům, pouze některým pedagogům, kteří jako vždy byli hvězdami večera a toužili být zároveň nahore i dole. Někteří situaci řešili tím, že to prostě obešli, někteří podali celkem solidní fyzický výkon a celý večer zdolávali mez přímo nahoru a přímo dolů. Tráva docela klouzala, a tak se s přibývajícím časem pohyb dolů slušně zrychloval, což se projevilo nějakou tou šmouhou na kalhotách. Večer postupně gradoval, aby vyvrcholil kolem jedné hodiny ranní zpěvem všech oblíbených sprostónárodních písní. Někteří šli poté spát, jiní pěli a pili dál a další pak zkoušeli všeobecně uznávané znalce vína. Ti k velké radosti všech zúčastněných v testu neuspěli a komentovali ochutnávku toho posledního výplachu sudu, který někdo přinesl místo pokuty, slovy: »*Chutné, jemné kořeněné, lahodné.*« Nutno podotknouti, že zkušební komise nalila ten výplach do lahve od Chianti ročník 1991 a celá degustace se odehrávala asi ve tři ráno. Ti, co vydrželi, usínali pak za stolem nebo nad kartami, ti nejlepší nešli spát vůbec. Po těžkém ránu a krátkém přesunu nás čekala prohlídka Hadriánovy vily v Tivoli. Slunce hřálo, ptáčci zpívali, fontánky bublaly a ruiny si šly prohlédnout trosky. Bylo to namáhavé a vyčerpávající. Celé vyprávění bych zakončil krátkým dialogem, který se uprostřed starořímské památky odehrál a který naprosto přesně charakterizuje morální stav většiny autobusu:

Student: »*Pozor, pane docente, hovno!*«

Docent: »*Hovno, to je tady všude kolem.*«

Návrat

Cesta zpátky do Čech započala ranním odjezdem z Loreta, které se pro většinu účastníků exkurze stalo synonymem pro rajskou oázu, kde regenerace a lenošení je jedinou životní náplní. Koupel v chladivých vlnách moře, pohled na ladné křivky těl sympatizantek a členek 5P při hrátkách s létajícím talířem a večerní procházka tímto městem opravdu stály za to. Ravenna, jejíž prohlídka završovala náš italský pobyt, nezklamala. Úkol, nasát atmosféru a nějaké ty znalosti, byl beze zbytku splněn. Dojetí bylo znát na všech a vyvrcholilo předáním děkovných darů hlavní organizátorce exkurze PhDr. Janě Kepartové. Přes silné dotírající únavu se všichni členové exkurze vypjali k maximálnímu výkonu během zpáteční cesty, která byla co do množství vypitého piva a sborového zpěvu ještě bouřlivější než cesta příjezdová. Značná část autobusu stála v bratrskosesterském objetí uprostřed uličky, kolébala se v rytmu děr na vozovce a možná trochu i do taktu právě znějících písní. Krásné vzájemné chování a dobrosrdečnost členů exkurze, za které by se nemuseli stydět ani Svědci Jehovovi, bohužel narazilo na nepochopení obou řidičů-mamutů, kteří, snad ovlivnění požitkem z jízdy a hnání vidinou po rozpjatých pažích svých manželek, zapomněli udělat obvyklou pauzu na protažení a odskočení si. Zbylá síla která mohla být pozitivně využita na pokračování oslav návratu, tak byla beze zbytku odčerpána pánevními stahovacími svaly. Ranní přejezd hranic a následná cesta ku Praze byly plné nostalgických vzpomínek na právě proběhlý úsek mládí a zároveň těšení se na podobně úspěšný výjezd s katedrou. Definitivní konec a rozchod účastníků exkurze pak proběhl poměrně rychle, a tak pouze ti nejvytrvalejší se přesunuli ke Kotvě do Umakartu, pod kvetoucí kaštiny, kde splynuli s prostředím probouzejícího se hlavního města.

Z italského skicáře

To poslední, co jsem uviděl, byla rozesmátá tvář kolegyně Kateřiny Šmídové, která se v přítomnosti dvou starců a neskutečně živého Martina Majera zjevně cítila víc než dobře. Nebylo divu. Sedmihvězdičkovou Metaxu nenalévám studentům každou noc. To poslední, co jsem si uvědomil, byly karty v mé ruce. Jedna dvojčka a zbytek póvl. Snad i proto jsem přestal vzdorovat spánku, deroucím se již drahý čas na ztěžklá víčka. Jen do povědomí pronikala odkudsi zdaleka Vítkova slova: *»Kolegyně a kolegové, máte jedinečnou možnost shlédnout spícího vedoucího katedry. Vstupné pouhých 1500 lir!«* Byl to neklamný důkaz, že Vít již prožral a propil přes dvě třetiny peněžních zásob. Navíc ho zklamal Kohouš, jenž pětilitrovou pokutu přinesl v odporné velkokapacitní nádobě, obsahující nikoliv nadekretované Chianti (ročník 1991), nýbrž jakousi odpornou tekutinu. Podlý čin ještě omlouval neutěšenou finanční situací: *»Zbylo mi už jen pět tisíc lir na dva dny,«* lkal nazrzlý premiant. V tomto punktu nelhal. Ulitých šedesátých marů ovšem přiznal až na přechodu v Dolním Dvořišti. Řídkým a kyselým vínem pak po celý večer napájel několik studentek, ale žádného štěstí po zásluze nedošel. Tak se stalo, že jsme kvalitních šest litrů vypili s Vítkem už kolem druhé hodiny ranní. Původní slib, tj. bdít až do odjezdu autobusu, jsem, žel, nesplnil.

Krátce před sedmou mě Vít brutálně probudil. Přijemně překvapen jsem zjistil, že mám na sobě tričko, džíny i ponožky, takže se nemusím oblékat. Ani boty na mých nohou nechyběly, byly však záhadně zaprášené. S vypětím všech sil jsem se rozpomněl na popůlnoční skoky z terénní terasy pro víno i na dvě neznámých studentek, které jsme udivovali humorem čerpaným z naší nepřehledné intelektuální pokladnice. Ta menší se jmenovala Malá, jméno té větší se nedalo zapamatovat. Až po třech měsících jsem při udílení zápočtů udiveně konstatoval, že Malá je ta větší. Čištění zubů představovalo po dvou hodinách spánku sice problém téměř nepřekonatelný, ale skutečnou hrůzu mi naháněla představa dlouhého přesunu autobusem. Spolu se zubní pastou jsem proto spolykal dva kinedrily a v autobuse rychle odvyprávěl svůj fundovaný referát. Ačkoliv jsem řval do mikrofону na plné koule, podařilo se mi uspat nejen Vítko, ale také studenta Ehrenbergra, který mé pozdější výtky odbyl nepodloženým tvrzením, že jsem to stejně opsal z Šusty. Nepoznal nic, hlavním zdrojem byli Kavka a Seibt.

Sotva mne přemohl vytoužený spánek, už se zase vystupovalo. Kdo jen mohl tušit, že je Hadriánova vila v Tivoli tak blízko věčného města! Zvolna jsem se šoural na konci davu kolem zelených trávníků, na nichž se čas od času tyčily jakési ruiny. *»Pozor, pane docente,«* ozvalo se za mými zády, *»hovno!«* *»To je tady všude,«* opáčil jsem a na poslední chvíli učinil poměrně hbitý úrok. Po vyčerpávajícím kilometru uvítala mé vyprahlé a zmožené tělo dřevěná lavička. *»Jé, pane docente,«* pokračovali neodbytní studenti, které jsem v tu chvíli z hloubi duše nenáviděl, *»vidíte to krásné jezírko?!«* *»V liberecké zoo je lepší,«* vypadlo mi z úst, *»tam aspoň krmí lachtany.«* Někdo zvedl mé tělo a po okružní cestě vysokou travou, která zcela pohltila Janu Kepartovou a v níž jsme dvakrát zabloudili, je dostrkal do autobusu. Tam jsem stačil přesadit hodného Kubu Cenka na přední sedadlo a sám si vzadu »na pětce« blaženě natáhl nohy. Spal jsem skoro až do Loreta. Drsná Hanka Urbanová (nebo nějaká jiná děva v okolí?) však stejně rušila můj klid extatickými výkřiky: *»To musíte vidět, to je nádherná horská krajina!«* Kdykoliv se mi podařilo otevřít oči, jel autobus nekonečným tunelem.

Ale v Loretu už byli dva klauni zase fit. A následoval obvyklý kolotoč: prohlídka kostela, třicátá hodina Vlasova monologu, posezení v místní restauraci, pikantní pizza, několik džbánků vína a návrat na lože. A tak jsme s Vítkem leželi na postelích skoro manželských, v škvíře mezi pelestěmi stálo víno s olivami a my mohli nerušeně žvanit. Děkoval jsem Bohu, že Vít není krásná žena. Nic po mně totiž nechtěl...

Anglie

Katedra dějepisu odhodila dětské střevíčky. Ač nikdy netrpěla přílišnou zakřiveností či ostýchavostí, začíná ještě ve věku předškolním pokukovat po světě čím dál směleji. Exkurze, která se uskutečnila 11.-21. května letošního roku, toho byla nesporným důkazem. Poprvé se konala paralelně s další zahraniční exkurzí a poprvé se její účastníci podívali mimo kontinentální Evropu. Pro členy 5P z nejvyššího ročníku (tedy alespoň pro většinu z nich) však byla bohužel poslední možností ke kolektivnímu šíření idejí pivní osvěty v zahraničí. Trochu symbolicky v této souvislosti vyznívá, že za její cíl zvolil doc. Charvát, hlavní organizátor, zemi s pokročilou pivní kulturou - Anglii.

Každé dějiny mají svého hrdinu. I takové, které z hlediska obecného vnímáme jako pouhý pohyb zrnka písku v epicentru pouštní bouře. Tím, kdo se od prvních chvil exkurze patrně nehlouběji zapsal do myslí účastníků, paradoxně nebyl nikdo ze studentů ani učitelů, ale jeden z řidičů. Bytost sošného zjevu, delších prostřibřelých kudrnatých vlasů s mužnou hradbou kníru pod směle tvarovaným nosem a výraznými »kotletami« á la A. S. Puškin. Postava jako vystřižená z rodokapsových trháků - při pouhé změně kostýmu pak jedna z hvězd festivalu Woodstock '69. Rozhodl se nám představit sebe i svého mnohem méně výrazného kolegu a úvodní slovo doplnil i o nezbytné seznámení s autobusem. Dozvěděli jsme se tedy, že jedeme v Karose C-736 (nebo tak nějak), že máme k dispozici klimatizaci, která funguje a lampičky, které nefungují, nejsou-li zapnutá světla vozu, a celou řadu dalších zcela zásadních informací. Byli jsme ochuzeni snad jen o údaje o váze a nosnosti autobusu a vysvětlení, proč je nám buď hrozné vedro nebo zima. Rozhodně jsme však od počátku netrpěli chmurnými představami či nedostatkem konverzačních témat. Patrně právě proto ubíhala cesta poměrně rychle.

Jízda po ose Plzeň - Norimberk - Frankfurt a dále k hranicím Belgie byla přerušena až v Cáchách. Krátká prohlídka města, věnovaná především návštěvě císařské kaple, při-

jemně zpestřila první úsek cesty a po ní jsme již za deštivého počasí zamiřili přes Belgii a severní cíp francouzského pobřeží Lamanšského průlivu do Calais, místa naložení na trajekt. V Doveru nás pak, zřetelně pobledlé a nejistě kráčející, rychle odbavila rota důležitě vyhlízejících imigračních úředníků a autokar vyrazil tmou hustou tak, že by se dala krájet, dále, na sever hrdého Albionu.

Prohlídka exteriéru přepychového venkovského sídla anglické šlechty, zámku Howard, zasazeného do rozsáhlého parku s ozdobnými pásy hradeb při příjezdové cestě, nám druhý den dopoledne poprvé představila hrabství Yorkshire. Při průjezdu branou zmíněných hradeb měla naše Karosa C-736 značné problémy, do zámku jsme proto vpochodovali pěšky, a jak se později ukázalo, i bez placení. Prošli jsme tedy alespoň okolí a po zhruba hodinovém čekání na dvě osamělé lovkyně informací vyrazili do Scarborough. Nepříliš dlouhé zastavení ve městě s překrásnou dominantou hradu na strmých mořských útesech a hustou sítí pivočár námořnických krčem bylo dalším zpestřením na cestě k místu našeho ubytování. Ze Scarborough vyrazil autokar do Hartlepoolu. Na této trase již zmíněný pan řidič, vyčerpaný dlouhou jízdou, povzbuzený nízkým množstvím krve v alkoholu a rozohněný občasným zazněním popěvku *Hoří nám autobus...*, podal jeden ze svých životních řečnických výkonů. Tématika série jeho veselých historek z cestování¹⁾ překvapila nejen decentně se chovající přední polovinu autobusu, ale i otrlý a pivem zocelený zbytek osazenstva. Neaktivnější členové 5P se snažili bojovat proti vodopádu slov řinoucím se z reproduktorů zpěvem, leč s chabým výsledkem. Situaci tak zachránil až svou delší improvizovanou přednáškou věnovanou problematice středověké hudby doc. Charvát. Příjezd do Hartlepoolu jsme po ubytování decentně oslavili v hostinci The Powlett a doslavili v kuchyňce tělocvičny, která se měla stát po dobu pobytu naší základnou.

Další den byl věnován prohlídce Hadriánova valu. Cestu po archeologických nalezištích, odkrývajících místy jen základy, jinde

však i další části této monumentální stavby, jsme zahájili na jejím západním konci - v bývalé římské pevnosti Arbeia. Již tam nás překvapil způsob zacházení s archeologickými nálezy, důraz na názornost a srozumitelnou prezentaci výsledků práce stovek pro drtivou většinu návštěvníků neznámých vědců. Tento důraz potvrdila i návštěva další, záložní pevnosti Chesters, známé především díky

skvrny kochajících se turistů, uzavřela nabitý denní program. Na rozloučenou pak velká většina účastníků sehrála hromadnou bitevní scénu zachycující nikdy nerealizované dobytí Hadriánova valu a společenský večírek, zcela spontánně přerostlý v bezuzdnou likvidaci všech z domova přivezených základních lihovin i nakoupených chmelovin, doplnil poznané dalšími nezapomenutelnými zážitky.

Třetí dny bývají kritické, praví nepsané pravidlo všech sportovních soustředění, zájezdů i exkurzí. V našem případě by snad bylo lepší tuto formulaci obměnit zhruba v tom smyslu, že po třetím dnu bývají všechny další kritické. Klášter ve Whitby, podle propagačních letáků místo, kde má návštěvník objevit *»proč působivost jeho zřícenin umístěných na překrásném útesu nad malebným rybářským městem inspirovala mnoho básníků, malířů a rytců různých dob«*, část z nás zastihl uprostřed hlubokých meditací (podle terminologie Kaplana 5P série tzv. akademických čtvrthodinek.²⁾ Cestou z Whitby jsme pak byli opravdu překvapeni zájmem domorodců o návštěvu repliky Endeavour, lodi kapitána Cooka. Kolonu aut nedočkávkých zájemců, táhnoucí se několik kilometrů za městečko, náš autokar míjel již cestou k okouzlejícím zříceninám hradu Pickering. Jejich prohlídka umožnila mnohým poprvé na vlastní oči spatřit typ pevnostní architektury v našich zeměpisných šířkách nepříliš rozšířený - hrad, jehož ústřední částí je tzv. mota. Pak následovala prohlídka již novějšího typu hradu v blízkém Helmsley. Cestou na základnu jsme se již těšili na ohlášené setkání s tiskem a starostkou Hartlepoolu. Recepce v městském muzeu byla příjemná, jistou dávku alkoholu však vyžadoval následný náhlý přesun do rychlého občerstvení na mořském pobřeží. Rozpaky našťástí včas zahнала dvojítá porce fish&chips a nečekaně se vynořivší tuleň, který nejmenovanou členku 5P rozněžnil do té míry, že se ji jen s největším vypětím všech sil podařilo zachránit od potupné smrti v chladných mořských



Kaplanova akademická čtvrthodinka

velmi pečlivě připravené expozici tamního muzea, a byl nejvíce zřetelný v pevnosti Housesteads, při nákupu suvenýrů upomínajících na návštěvu nefalšovaných římských vojenských latrín. Prohlídka posledně zmíněné lokality spojená s malou vycházkou v malebně zvlněné krajině, jejíž jasně zelené kulisy zdobily bílé tečky pasoucích se ovcí a barevné

vinách. Posezení v hospůdce u pivovaru přivedlo všechny zúčastněné do optimální nálady i napjatého očekávání událostí příštích.

Ráno jsme pak vyrazili do Yorku. Alan Aberg, jeden z průvodců a hlavních organizátorů exkurze ze strany Angličanů, nám nejprve ukázal památky z dob římského osídlení a po prohlídce městských hradeb nás zavedl na místo, kterým se Centrum archeologického výzkumu v Yorku může právem chlubit. Mohli jsme si prohlédnout dům částečně zachovaný a částečně rekonstruovaný do podoby, v jaké se nacházel k roku 1480. Celá rekonstrukce byla vedena snahou zachovat původní materiály i původní receptury či technologii při výrobě vybavení domu. Poté, co jsme si v přízemním mázhausu mohli osahat ručně tkané látky barvené barvivy připravenými podle starých návodů, můžeme směle prohlásit, že víme, čemu se říká pravá anglická důslednost. Kvůli poměrně nabitému programu zbylo pak jen málo času na návštěvu katedrály a po krátké procházce městem jsme zanedlouho čekali před nejnavštěvovanějším muzeem severu Anglie - Jorvikem. Působivost vůní a barev vikingského osídlení města i trýznivé abstinenci příznaky zahnaly po jeho návštěvě mnohé členy 5P do hospody. Zatímco zbylí účastníci exkurze se zrakem přilepeným na hodinkách nervózně pobíhali po památkách města, snažíce se zachytit co nejvíce vzrušujících zážitků do aparátů či alespoň mozku, v poklidném prostředí hospůdky nedaleko jedné z městských bran hodnotila skupina degustátorů kvalitu podávaných piv. I další událostmi nabitý den zakončil debatní kroužek, v samém závěru zpestřený recitačním vystoupením dvou účinkujících pro jednoho diváka (v podání zasloužilých členů organizace) a mužným chrápáním Náčelníka, proti němuž, jak jsme brzy pochopili, byla každá obrana marná.

Následující den ráno jsme v Monkwearmounthu nedaleko nového zámku měli možnost osobně se přesvědčit, co všechno lze vyhrabat z rodné hroudě. I v tomto případě byla britská černozem ke svým národům velkorysá a ze svých útrob vydala zachovalý

kostelík sv. Petra, a to pěkně prosím z roku 674. Působisté sv. Cuthburt a sv. Hildy bylo totiž v průběhu anglické průmyslové revoluce soustavně pompeizováno odpadem téže natoliko důkladně, až se na důmyslně konzervovanou stavbu dočista zapomnělo. Bohužel, nešťastník usednuvší ve společnosti Mylady při poklidném pikniku na špičku věže tak učinil právě v době, kdy uměleckými kruhy zmítaly pochybné myšlenky purismu, a proto se znovuzrozený stánek Boží brzy dočkal nejen architektonické očisty, ale i o 1200 let mladšího bratra v podobě plytkého novogotického přístavku.

Skutečnou perličkou byla i další zastávka - Bede's World - společný projekt archeologů a v poslední době tolik populárních britských genetických inženýrů. Jde o unikátní díru do historie, či přesněji do 7. století, které - vytunelováno výše zmíněnými odborníky - je přeneseno pěkně k nám do věku atomu. Po celou dobu prohlídky raně středověkých polozemnic a chlévů nám na výletě časem byla jedinou společností všelijaká domácí havěť, ovšem odborně geneticky zpracovaná do podoby svých čtrnáct století snědených prapředků.

Z pozorování a vzájemných porovnání jsme shodně dospěli k názoru, že kravka byla o mnoho menší, kachna agresivnější a prase línější než je tomu dnes. Nebýt stožárů elektrického vedení, blyštících se trupů přistávajících letadel a poměrně mohutné zvukové kulisy zdejšího přístavu, celá iluze by byla natolik dokonalá, že by se zde nejezen milovník historie ucházel o politický azyl. Nedaleký kostel sv. Pavla z téže doby byl skvostnou třešničkou na dortu anglosaské architektury. Gradace zážitků nenechávala nikoho na pochybách, že dnešní program se nezadržitelně schyluje ke svému vrcholu. Kolektivní nervozita stoupala a i na pilotech našeho C-736 bylo znát jisté rozechvění.

Univerzitní město par excellence proťkané sítí študáckých hospod - Durham. Hned na začátku se nám dostalo té nevyslovitelné cti vyslechnout si přivítací řeč v češtině s bramborovým přízvukem od britského historika (jehož jméno dávno propadlo pamětovou dírou), který z nám dosti nepochopitelných dů-

vodů v sedmdesátých letech tohoto století opustil poklidný ranč Alžběty II., aby sklízel vavříny na staroslavné Univerzitě Karlově, prolezlé toho času skrz naskrz kapacitami světového formátu. Odpověď na otázku, jakým způsobem získával zápočty z marx-leninismu, si diplomaticky nechal pro sebe, o vojenských katedrách nemluvě. Každopádně již od počátku zavládlo všeobecné přesvědčení, že toto město skýtá zasněženým nejedno milé překvapení. To další čekalo v katedrále.

Od kamenné podlahy se podél románských sloupů tyčila vzpřímená asketická postava anglikánského kněze, zakončená na samém vrcholu hrdým obličejem s ostře řezanými rysy a orlím nosem podpirajícím masivní brýle, zpoza nichž nás přehlížel majestátní pohled majitele dějin. Jeho slova se lámala o hrany prvních gotických kleneb, rezonovala mezi suky tisíc let starých stropních trámů a snášela se jak okvětní lístky zvadlých chryzantém na mlčící hroby světců. Velkolepá prohlídka velkolepého místa, obzvláště je-li průvodcem absolvent kurzů pato-

su u Zdeňka Mahlera. Nad kostmi Bědy Ctihodného jedním gestem ruky odmítl téměř bouřlivý potlesk a zmizel po anglicku v postraních chodbách zalitých chórem zvuků nezletilými hošíky právě zpívaných žalmů.

V katedrálním archivu se zážitek posvátné nadreality změnil v téměř extatické vytržení. Stalo se tak poté, co vcelku bezprostřední archivář sáhl kamsi do šuplíku a položil před naše lačné zraky několik velmi vzácných starých knih, včetně jistého listu Makabejským plus mínus z doby císaře Konstantina. Pak jen s překvapením pozoroval naše dolní čelisti údivem bouchající o podlahu a kryl své oči před smršti flešů, aniž se ovšem stále nepřestával usmívat.

Durham jsme opouštěli s pocitem dosyta uspokojených turistů, kteří - jak se již stalo pravidelně našim dobrým zvykem - si za málo peněz užili mnoho muziky, a ještě jim zbylo pro klid duše pár penny do chrámové pokladničky. Jen katedrála, pomalu se halící do těžké anglické mlhy, jevila jistě známky únavy a torzovitosti své ranní krásy.

Po krátké zastávce u bývalého kláštera sv. Hildy, kde archeolog Robert Daniel's na vybraných figurantech předváděl rozlohu, četnost a výzdobu klášterních kobek, se našim, některými abstinenciemi příznaky již notně zdeformovaným tělům, otevřel hartlepoolský historický přístav. Tam, v nevábém vypuštěném doku, rušena pouze šuměním chladných vln květnového Atlantiku a plácáním nedůležitostí poblíž stojících suchozemců, spočívala majestátně originál britská fregata rok výroby 1816 *made in Bombaj*.

S hrdým pocitem znalců pražských parníků, chránění britskými zákony a oranžovými přilbami, vstupovali jsme na palubu té, která úplně klidně mohla vozit občanu Bonapartovi na Sv. Helenu francouzské brambory a kozí mléko. Interiéry vskutku stály za zaznamenání, stejně jako makety děl, sucharů a námořníků, které dávali tušit, že doprava po moři kdysi nenabízela zdaleka takový komfort, jakého se dostalo například pasažérům Titaniku. To bylo zřejmé již krátce po návratu na palubu, kdy prakticky všichni svým vzrůstem přesahující čtyři sto-



Korzáři sklonku XX. věku

py (což byla pravděpodobně královská norma pro výšku podpalubních prostor) zaujali polohu pravoúhlého příložíku, a takto nedůstojně opustili loď, neuprchli-li dávno předtím z důvodů klaustrofobií. Blízký zábavní park, ideově zasazený do počátku XIX. století, poskytoval vhodnou příležitost k narovnání páteřní struny i k intelektuálně nenáročné zábavě, tolik vítané některými účastníky exkurze. Pravidelná hygiena ve swimming centru na závěr dne byla některými po zásluze zkrácena za účelem hygieny duševní v hostinci The Powlett, kde jsme se stali vedle několika přístavních dělníků celkem oblíbenými hosty.

Následující den byl započat prohlídkou hartlepoolského středověkého města, respektive toho, co z něj zbylo. Sluší se na tomto místě podotknout, že Mr. Daniel's se snažil, seč mohl: rozdával xerokopie, vyznačoval a gestikuloval, ale mnohým se po čtvrtém společně stráveném večeru ten klášter uprostřed vyasfaltovaného parkoviště obstaveném auty ne a ne vybavit.

Jenomže našeho průvodce neopustil smysl pro abstrakci prakticky celý den, čehož důkazem měla být návštěva pamětihodnosti vzápětí následující - Bishopton Castelu. Tato malebná mota se nalézala na pozemku soukromého pastevce a ve XII. století bývala hradem. Nyní však veškerou společnost tohoto penzionovanému velikánu dějin dělalo stádo turu domácího, spásající nádvoří i obranné valy. Svým bučením sice občas přerušovalo výklad, přesto to byl asi nejvhodnější způsob, jak poukázat na pomíjivost dějin. Snad právě proto jsme se ve středověkém Yarmu věnovali záležitostem trvalejším, působícím blahodárně na naše tělo i svědomí. Dámská polovička protáhla napříč samoobsluhami, pánové zakusili skotské pivo a hospodskou atmosféru během ligového zápasu New Castelu.

Pan Robin Daniel's (záhy přejmenovaný na Jacka) si však nechával v ruce nejvyšší trumf. Jímavý příběh o hradu Kilton Castle, tč. v torzu pomalu ujiždějícím na jílovém podkladu kamsi do hlubin údolí (v době naší výpravy pochopitelně skrývajících se v mlze), nabral rozměrů antické tragedie po ujištění, že jde o rodiště a působiště jakéhosi Robina

Thwenga, jenž nejenže nepocházel z vietnamské exilové šlechty, ale stal se i předlohou lidové tradice o Robinu Hoodovi. Bohužel jsme z Kilton Castle odjížděli chudší o rozbořený mýtus Hooda - socialisty, neboť jeho předloha Thweng sice skutečně bohatým bral, ale redistribuce takto získaného majetku mezi chudé probíhala čistě v kapitalistických zásadách hotovostní platby.

Večer probíhal na velice kultivované úrovni; s jistou nadsázkou by bylo možno říci, že se kromě jedinců připravujících si referáty bavili všichni, byť v separovaných táborech odlišných od sebe pouze objemem zkonzumovaného alkoholu a kulturou mluveného projevu. Odměnou pro nejžiznivější (tím pádem i nejdéle zůstávající) byla půlnoční Náčelníkova kruciáta do dívčího pokoje, kam vtrhnul zpívající, připilý, spoře oděn v trenýrky pod lascivní záminkou přání veselých vánoc. Ta byla však nad očekávání obrádkyněmi odhalena jako smyšlená a cizácký exhibicionista byl vyexportován zpět do prostor jemu přináležejících. Chase to ale stačilo, cítila se být pobavena a pokračovala v žizni až do brzkých ranních hodin.

Neděle jest dnem v civilizovaných zemích svčencým nečinností, popř. návštěvou modlitebny, což je všeobecně známo. Oba takto vytýčené závazky jsme jakožto slušně vychovaní hosté úspěšně splnili invazí do tří klášterů, padlých za obětí trapné sňatkové politiky Jindřicha VIII. Na kartuziánské lokalitě Mount Grace Priory se nejvděčnější dopolední atrakcí stala z mlhy blaženě vyčuhující zaječí ouška volně pobíhající se svými majiteli po rajské zahradě.

Prohlídka rekonstruované kartouzy zřejmě vyvolala v mnohých nezaopatřených bledou závist, neboť kartuziáni na soukromí a pohodlí svých oveček rozhodně odmítali šetřit. Klášterní »cela« měla podobu dvoupatrového domu 3 + krb se zahradou, verandou a sociálním zařízením. To všechno obýval jeden jediný řeholník, jehož denní náplň se skládala z meditací, čtení a poměrně mohutného přidělu vegetariánské stravy. Pokrok dosažený lidstvem za posledních 450 let byl na tomto posvátném místě asi nejvíce zřejmý.

Osudy dalších klášterů Rievaulx Abbey

a Jervaulx Abbey byly do jisté míry totožné, jen u prvního zmíněného s tím rozdílem, že se nestal obětí zpupného Tudorovce, ale vlastní hospodářské politiky. Jervaulx Abbey leží dnes na znovu vysvěcené půdě, a proto je možné uzavřít zde romantický sňatek nebo nechat rozpráshit své ostatky poездеjším bodláči. Při návratu na ubikace očka dr. Charvátové zářila těžko popsatelnou radostí, očka všech ostatních do jednoho zhasla vyčerpáním. Proto zřejmě jen páni šoféři vzpomněli sonet klasikův:

*Zurážej spáry lvu, Čase vše ničící,
nech zemi pohltit, co jsi ji zrodil dal,
láměj tesáky divoké tygřici,
věčného Fénixe ve vlastní krvi spal.³⁾*

Večerní fotbalové utkání s bandou hartlepoolských teenagerů, které jsme předtím plně v duchu odkazu Komenského seznámili s geografii ČR a tamtéž neužívanějšími nádkami, skončilo remízou a naprostým vyčerpáním českých reprezentantů. Proto se šlo spát oproti předcházející noci asi o 15 minut dříve.

Pondělí 19. května. Nejkrásnější den pobytu v Anglii. Ve chvíli, kdy si již prakticky nikdo nepamatoval, jak dlouho na Ostrovech jsme a kdy máme jet domů, předstoupil před své poddané doc. Charvát, by svému sprostému lidu oznámil pěkné pozdravení od paní starostky, na níž společná recepce udělala natolik okouzlující dojem, že se rozhodla plácnout britské daňové poplatníky přes kapsu a věnovat nám exkurzi do hartlepoolského pivovaru spojenou se závěrečnou

degustací. Naše nadšení nebralo koce. Někteří zažili poprvé hřejivý pocit opravdového vlastenectví, jiní zaplnili českými korunami kasičku riponské katedrály a v autobuse nebylo těžké zahlédnout pár talentů skládajících propagandistické básně k oslavě Labour Party. Prohlídka Fountains Abbey, Mekky všech evropských romantiků, se nesla již v pragmatickém duchu ladění formy na neočekávaný večerní dýchánek. Sérii zvlášť zdařilých akademických čtvrthodinek vynikal především Náčelník, jenž na několik dlouhých hodin atakoval dětský koutek a mimořádným intelektuálním rozpožením ze sedla houpacího koně ohromoval okolostojící romantiky-chtivé návštěvníky.

Nikdy jsme nepřijížděli do Hartlepoolu tak rozradostněni jako onen večer. S očekáváním vepsaným do tváří jsme překročili práh pivního chrámu, usadili se na židlích vzdělávacího centra, vyslechli milé uvítání a shlédli propagační film. Žádost hostitelů o rozdělení se do dvou menších skupin byla v okamžiku splněna; tu vlajkovou tvořili členové 5P a oba řidiči. Pod vedením hlavního sládky se vzápětí vrhla do útrob továrny našich snů. Tam, uprostřed varných kotlů, cisteren a pytlů



Živý obraz: Češi v Anglii

s chmelem nám bylo ve společnosti pana pivovariče opravdu velmi dobře.⁴⁾ Ještě lépe však bylo v pivovarské hospůdce s téměř neomezenou možností výběru pivních značek. Z vyprávění znalce pivovarských exkurzů Jiřího Džordže jsme dopředu věděli, že naše pivní štěstí nepotrvá věčně, a proto jsme nezatěžovali svá hrdla zbytečnou konverzací a soustředili se čistě na konzumaci. Přesto se několik statečných odhodlalo k projevu zvláště při příležitosti poděkování manželům Charvátovým za přípravu celého turné a veřejné gratulaci Edovi, který se v pivovaru ten den dožil docela pěkného věku. Obzvláště stěžejním okamžikem pro budoucnost večera se stalo rozhodnutí několika pětipéčkařů zakoupit neznámé značkové pivo Zámek, kteréž pivní hostitel dovážel na Britské ostrovy přímo z českých pivohájů. Pan sládek však návrh kategoricky odmítl a trval na svém stanovisku, že vybraná značka nám bude dána darem, a to v počtu minimálně 24 kusů, což byl obsah jedné basy. Bylo na slunce jasné, že smlouvat s gentlemanem nemá cenu, a tak jsme k požadované jedné lahvi vzali hned 71 bratříčků. Loučení bylo bolestivé, ale večer, noc a možná i ráno strávené nad českým pivem otupilo i zbytky sentimentu.

Následující kalný den, kdy palubní počítač odkrajoval yard za yardem směrem k domovině, postupovala zaživacím ústrojím všech nočních jezdců jediná společná myšlenka: Nikdy nezapomeneme! Ještě před strašlivým naloděním na trajektorii jsme si dopřáli pauzu na močení v malebném městečku, zvaném

tuším Canterbury, a při té příležitosti zatlačili slzu nad hrobem Tomáše Becketta, Edy Plantageneta vulgo Černého prince, posledními penězi a v hospodě někdy ze 16. století i nad celou exkurzí. Co znamenalo oněch 12 dní pro nás, hrdiny s vědomím vlastní zanedbatelnosti přirovnatelné pouze ke zmitání zrnek písku uprostřed pouštní bouře? Víme jen, že z hlediska obecných dějin bylo těch pár dní jen naprostým přdem.

Na Dejvické nabrala naše C-736 konečně na přistání. Kolem ve slunném květnovém podvečeru korzovali Pražané v šortkách, tričkách a sandálech, zatímco my, bojující několik dní s počasím a klimatizací autobusu, jsme zpočátku ve svetrech a čepicích působili trochu exoticky. V hluku tryskových motorů zanikala sova na rozloučenou a vítr od vrtulí nenápadně vysoušel slzy dojetí na někdy i strhaných tvářích účastníků zájezdu. O několik chvil později se všichni stali obětí anonymního davu a v jejich duších se rozprostřel mír a klid. A bylo ráno a byl večer, den po zájezdu první.⁵⁾

Beef&Eater

¹⁾ Stálým odběratelům Byltěnu velmi dobře známá díky osvětové rubrice dr. Alberta.

²⁾ Charakteristických upřeným pohledem dotyčného za i skrz veškeré předměty v blízkém i vzdálenějším okolí a těžko definovatelným úsměvem.

³⁾ Shakespeare, William: *Sonety*. Praha 1926.

⁴⁾ Čornej, Petr: *Paměti*. Nevydané, nenapsané.

⁵⁾ Bible SZ. Ekumenický překlad. Genesis 1,5.



Jistě si dobře pamatujete výčepáka Honzu z Umakartu. Kam se nám ten čerchmant poděl? řekl by Jára da Cimrman. Nezemřel, ale odešel do vlastního. Takže si někdy udělejte čas a nasměrujte své kroky do Sampaí klubu ať už na pár mexických piv v ceně okolo 50 Kč či na starého dobrého Prazdroje.

Hospoda působí příjemným dojmem, má sklep s elektrickým krbem a v létě bude mít i zahrádku! Otevírací doba je posunuta na odpoledne a ráno následujícího dne, čili noční jezdci typu Bobana mají dveře otevřené.

Šedý losos a Pražská krysa aneb Krajem Gambrinusu, Nektaru a Platanu

Naše katedra si vytkla za úkol ovládnout všechny živly. Po zemi, kterou máme po letech exkurzí pevně pod nohama, přišla na řadu voda. Prvním krůčkem bylo ovládnutí Otavy. Nebyl to pravda prvosjezd, o krásy horního úseku Čeňkova pila - Rejštejn (za určitých okolností naprosto nesjízdného) jsme byli také připraveni, ale volba brzkého květnového termínu leccos vynahradila. Při vykládání lodí na nás domorodci hleděli, jakoby ledy povolily minulou noc, a na otázku kolikátí, že to letos jsme, suše procedili: »Už třetí!« Myslím, že tato cifra nás plně opravňuje přejmenovat naší exkurzi na expedici.

Po důkladné prohlídce sušických pamětihodností (někteří účastníci expedice věnovali pamětihodnostem čas ještě před příjezdem zbytku výpravy) a vyslechnutí vyčerpávajících referátů (nezúčastněné upozorňují, že to vůbec není ironie) jsme se nalodili, rozloučili se s pevnou zemí a doprovodným vozidlem Škoda 1203 a vydali jsme se vstříc naprosto novým a neznámým dobrodružstvím. Ušetřím vás popisu nudné plavby a několika problémů Pražské krysy s vodou a okolím. Po přistání na pravém břehu Otavy pod hradem Rabí a po rozbití tábora nastal večer, který plně prokázal improvizaci schopnosti členů PPPPP. V obci Žichovice nás potkal zlý sen všech zasvěcených. (Náznačky toho, co následovalo, se objevily již v táboře, protože zde prosákla fáma o Olgoj Chorchojovi, který se měl v téže době vyskytovat v oblasti Otavy a je prý horší než naschválničci.) Posuďte sami: v obci byly tři hospody, první vyhořela, druhá byla

přeměněna v moštárnu (brrr!) a ve třetí se právě malovalo. Nedalo se nic dělat, než vykonat pětikilometrovou pouť do nejbližšího otevřeného svatostánku. Dověšením vši smůly bylo po návratu zjištění, že velitelé našli nedaleko od základního tábora nálevnu fungující jako v USA, za časů prohibice. Jakýmsi vykoupením, završením jednoho dne a otevřením dne druhého, byla láhev pálených švestek z majetku Šedého lososa, která putovala kolem ohně.

Co napovědělo hospodské martyrium předchozího dne, dopověděl apokalyptický čtvrtek 8. května. Olgoj Chorchoj fungoval přesně jako hodinky. Kalné ráno strávené při prohlídce rabských ponurých sklepení leccomu nasvědčovalo a odmítnutí plavby Pražskou krysou dále naznačilo. Kdybychom tušili, co nás čeká, neušla by krysa lynči. Bez ohledu na vyznání na nás dopadl hněv nebes (bůh ví za co, já osobně vidím příčinu, jak již bylo výše zmíněno, v Olgoj Chorchojovi) a »chcalo a chcalo« (pruděnější odpustí, neboť jiný výraz by značně eufemizoval situaci). Třináct jezů, které se většinou nedaly jezdit, hovoří také jasně. Účastníci expedice se tak stali doslova loutkami v rukou vodního živlu. Milým dokreslením vydařeného dne byl lehký verbální konflikt Šedého lososa se správcem kempu v obci P., který však již prošel všemi sdělovacími prostředky, a proto ho již zde nebudeme rozebírat, a ohyzděné úlisný úsměv Pražské krysy, kterým nás vítala v cíli etapy. Naštěstí jsme se vešli do širokého srdce katovického starosty. Jím nabídnutý servis: prostor-

ný taneční sál, postavený v akci Z, topení a teplá voda, nehledě na hospodu za rohem, byl nejkrásnějším možným vrcholem dne. Důkazem tristnosti našeho stavu mohou být pouhá tři piva na osobu a večer.

O tom, že předchozí den byl pouze Boží zkouškou (Olgoj Chorchoj se asi zalekl zimy a vrátil se zpět do Mongolska) vytrvalosti a odhodlanosti, kterou nevydržela jenom věřící Pražská krysa, nás přesvědčil zářící mozol a dokonalé azuro dne následujícího. Plavba se pro většinu z nás stala procházkou růžovou zahradou. Výjimkou byl pouze Šedý losos. Jeho martyrium začalo tam, kde naše skončilo. Výsedy stranou při nasedání do plavidla i na mírně zvlněných úsecích toku, se staly předmětem ohavné škodolibosti ostatních, kteří pod každou i sebemenší překážkou čekali, vykřikovali: »*Pozor jede Šedej losos!*« a většinou se také dočkali.

Do této fáze naší expedice patří též příkladná ukázka altruismu budoucího politika J. B., který si zachycením kanoe, která uplavala Šedému lososovi uprostřed zuřícího říčního toku, řekl o preferenční hlasy v příštích volbách. Bohužel pouze do chvíle než přiznal, že ten břeh se s ním utrhl první. J. B. splnil též úlohu průzkumníka při prohlídce věže ve strakonickém hradu, jejíž přístupové schodiště bylo na první pohled konstruováno pouze pro dětské postavy. Za zapamatování stojí ve Strakonících jistě i hospoda Na Sborově, kde stálo pivo ještě v době naší návštěvy (po zdražení) 6,90 Kč. Obligátní výsed stranou Šedého lososa při nasedání pod strakonickým jezem »smrti« již připomínám jenom pro formu.

Zpestřením večerního programu byl, kromě návštěvy vodácké hospody ve Štěkní, i příjezd ostravských vodáků (našich kolegů studujících tělocvik na Peda-

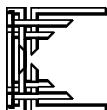
gogické fakultě VŠB v Ostravě) do »našeho kempu«. Nejenže se vůbec nesnažili najít hospodu, ale naopak si zalezli do svého autobusu a sledovali video! To pak jeden nechápe, proč tam vlastně přijeli. Nejzářivějším bodem předposledního dne naší expedice, byl okamžik, kdy se prolnula s kroky dnes již legendární holubovské exkurze. Stalo se tak na památném místě u Sudoměře pod vydlážděným Žižkou. Mám pocit, že více než válečnické umění slavného vojevůdce jsme vzpomněli ony památné dny ze září 1994. Z vody se stal nezáživný olej, který však nezabránil Šedému lososovi v několika brilantních exhibicích, jakými bylo absolvování části trasy pěšky nebo doprovodem ným vozidlem. Šedý losos si však vše vynahradil večer v píseckém hotelu U Smetáka, kde se nám sborovým zpěvem téměř podařilo rozkotat probíhající discovečer a vypít téměř všechnu píseckou jedenáctku (dlužno dodat, že nebyla nejhorší, člověk akorát nemá ten odhad). Když nás vyhodili, večer zdaleka nekončil, jak mohou potvrdit účastníci diskuzního posezení u ohně. Téměř symbolicky zůstali poslední u dohasínající vaty Šedý losos a Pražská krysa.

Dovětkem posledního dne byla kompletní prohlídka Písku a také návštěva v hostinci U Reinerů, kde zanechal památku, nemaje na zaplacení útraty, Mikoláš Aleš. Současný personál však nemá pro umění příliš pochopení, byť jsme nabízeli své, z mnoha pánských záchodků proslavené kosočtverce.

P.S.: Poslední den jela Pražská krysa na lodi sama (zážrak?).

P.S.S.: Ti, kdo se neorientují ve jménech, nechť se zeptají účastníků expedice.

OBa



Sovička si přečetla



Kde se pivo vařilo - Vršovický pivovar

Také ve Vršovcích se stejně jako v jiných pražských čtvrtích vařovalo pivo, ačkoliv dnes tuto éru připomínají jen záznamy v kronikách. Počátky pivovarské historie sahají někdy do 17. století, možná i dál, ale první písemná zpráva zmiňuje pivovar vedle poplužního vršovického dvora a mlýna v roce 1665.

V těch dobách totiž dvůr, mlýn a pivovar spolu s hrstkou stavení tvořily celek panského sídla. A je velice pravděpodobné, že vršovická šlechta, mezi níž se počítali Granovští z Granova, Jan Adolf Trčka z Lípy, královský rada a komorník, spolu s manželkou Marií Magdalenou, rozenou z Lobkovic, Valdštejnové a další, nechtěla zůstat pozadu za právovarečnými domy v blízké Praze i před historickým mezníkem v roce 1665.

Prapůvodní umístění vršovického pivovaru nelze bohužel přesně vymezit. Z budov, které se zachovaly až do šedesátých let našeho věku, ... ho však můžeme lokalizovat přibližně za dnešní stadion Bohemians na roh ulic Petrohradské a Vršovické.

Produkce starého pivovaru odpovídala potřebám tehdejšího panského sídla, tj. pivo se vařilo jen jednou za čas. K rozšíření pivovaru došlo zřejmě po roce 1797, kdy Vršovice koupil Jakub z Wimmerů ... K další expanzi došlo patrně koncem 19. a pravděpodobně i počátkem 20. století. Již za hospodářské krize ovšem nastal útlum a definitivní konec »zařídila« konkurence velkokapacitních pivovarů.

(Večerní Praha, 1997, s. 6, 30. 5.; podepsáno Josef Klempera)

Boj českých pivovarů se přenesl do Británie

Bitva o trh s pivem mezi IPB, Nomurou a Bassem přerůstá hranice naší země.

Zatímco britský koncern Bass napíná všechny síly, aby zabránil Investiční a poštovní bance (IPB) spojit Radegast s Plzeňským Prazdrojem, začne nošovický pivovar za podpory japonské Nomury vyvážet pivo přímo do mateřské země Bassu.

Nomura, která nyní privatizuje IPB, totiž v Británii zakoupí 4300 hostinců a hodlá s Radegastem sepsat smlouvy o dodávkách piva. I agentura uvádí, že Nomura bude s celkovým počtem 5400 hostinců na britském trhu rovnocenným protihráčům pivních gigantů Bass, Scottish and Newcastle, Allied Domecq a Whitbread.

To, že Nomura chce s Radegastem uzavřít obchodní smlouvu na dovoz piva do Británie, potvrdil LN dobře informovaný zdroj z finančních kruhů. »*Má se o tom brzy vážně jednat,*« říká prezident nošovického Radegastu Jan Sikora, ale nechce nic víc z obchodní kuchyně prozradit. Určité potíže Sikora vidí v tom, jak by britské hostince Radegast přijaly, protože bez ohledů na nového majitele jsou smluvně vázány na odběr piva od firmy Courage a koncernu Scottish and Newcastle. »*Pochopitelně každé zvýšení vývozu by pro nás bylo dobré,*« uvedl Sikora.

Pramen LN také uvádí, že Nomura a IPB chtějí zapojit do sítě hostinců (tzv. pubů) i Plzeňský Prazdroj. Ten však až později, podle toho, jak dopadne jednání s antimonopolním úřadem o jeho fúzi s Radegastem.

Jisté pochybnosti o obchodních úmyslech Nomury vzbuzuje záměr této investiční banky celou síť během tří let opět se ziskem prodat. »*Nomura koupí a prodá. To je její strategie,*« tvrdí Diana Dobálová, mluvčí Pražských pivovarů, které ovládá Bass - rovněž spoluvlastník Radegastu. Vedení IPB nechce informace LN komentovat. Mluvčí banky Barbora Tachecí pouze uvedla, že IPB dá Bassu nabídku k odkoupení jeho 33 procent akcií v Radegastu.

(LN 10, 1997, č. 225, s. 1, 25. 9.; podepsáno Radek Adamec)

Pražské pivovary s Bassem moc neprosívají

Pražské pivovary se po vstupu britského pivovarnického koncernu Bass téměř před čtyřmi letos dodnes nevymanily ze ztrát. Na rozdíl od největších konkurentů - Plzeňského Prazdroje a Radegastu, jejichž pozice se ještě posílí případným propojením - se jim nedaří ani zvyšovat výrobu, která v poslední době dokonce klesá.

Kromě roku 1995, kdy Pražské Pivovary měly zisk 28 milionů, vykazují každý rok ztráty přes sto milionů korun a letos prodělávají jen za první polovinu roku 135 milionů. Podle ředitele Bassu v České republice Grahama Staleyho je hlavní příčinou propadu Pražských pivovarů cenová válka konkurentů, především Prazdroje, na kterou Bass nechce přistoupit ... *»Dalším důvodem ztrát byly velké investice do nové varny, marketingu a prodeje,«* dodává Staley.

Odborníci však soudí, že Bass zvolil špatnou strategii. *»Myslím, že příčina spočívá v tom, že jejich investice nevedou ke zvýšení produkce, které je v tomto sektoru důležité. To se daří právě Prazdroji,«* uvedl analytik ČSOB Jan Tesař. Podobný názor má i Peter Posker z brokerské firmy Atlantik finanční trhy: *»Staropramen měl modernizovat nejen varnu, ale i další fázi, takzvané prokvašování.«* Stará technologie, u níž Pražské pivovary zůstaly, je totiž podle něho nákladnější. Vytýká rovněž Britům, že nezvyšovali výstav a nepustili se do boje s největším konkurentem Gambri-nusem jeho zbraněmi, tedy aktivním marketingem i cenovou politikou včetně slev. To je však přesně to, co Bass nechce přjmout...

Jediné, co se v Pražských pivovarech pod vedením Bassu zvyšuje, je export. Ten se však na celkové bilanci výrazně neprojevuje. Analytici přitom shodně odmítají možnost, že by Britové odlévali výnosy z Prahy do mateřské země. Bass má stále

pověst solidní společnosti, které se však zatím na tuzemském trhu příliš nedaří, ať už kvůli špatné strategii, nevhodným investicím, nebo naivní cenové politice...

(MF Dnes 8, 1997, č. 232, s. 15, 3. 10.; podepsáno Richard Pažout)

Pivovar se pokouší přežít vlastní smrt

Podkováňský pivovar v zalesněném údolí Střenického potoka na Mladoboleslavsku je smutným podobenstvím současných osudů malých a středních pivovarů v Čechách. V Podkování se pivo začalo vařit v roce 1434 zásluhou mnišského řádu a na přelomu osmdesátých a devadesátých let našeho století dosáhl ročního výstavu sto tisíc hektolitřů v šesti druzích piva. Ovšem v prosinci roku 1996 se s vařením piva v podkováňském pivovaru úplně přestalo...

Pivovar byl součástí Středočeských pivovarů s generálním ředitelstvím ve Velkých Popovicích, později akciové společnosti Pivovary Bohemia. Podkováňský pivovar proto nebyl k mání v přímém prodeji a soukromé hospodaření pocítil až od letošního dubna, kdy je jeho nájemcem Antonín Červený. Pivovar Podkován zůstává i nadále v majetku akciové společnosti Pivovary Bohemia.

Počet zaměstnanců klesl ze sto padesáti na necelých padesát, současný měsíční výstav činí pouhé dva a půl tisíce hektolitřů. I přes dočasné přerušení výroby a její následný pokles o dvě třetiny sortiment osmi druhů piva v Podkování nezůžili. Vedle výhradně světlých piv osmistupňového a dvanáctistupňového se zde vaří desítka světlá i tmavá, nealkoholické pivo a diabetické pivo.

(MF Dnes 8, 1997, č. 174, s. 2, 28. 7., příl. Ze středních Čech; podepsáno Jan Fidler)

Pouští a pralesem

Počátkem tohoto parného léta zavítal jsem do Katamahúúem zapomenutých končin slovenského severozápadu. Zde, v hlubokých hvozdech Malé Fatry, chtěl jsem nechat odpočinout svému znavenému tělu i duchu. Jako uvědomělý člen 5P, a Černoj Sotni zvláště, nemohl jsem opomenout prověřit stav piva na slovenských pivotocích, o čemž zde nyní předkládám své hlášení.

Dlouhým a intenzivním sledováním tohoto fenoménu dospěl jsem ke zjištění, že potkati pivo točené je v těchto zeměpisných šířkách takřka zázrakem, neboť ve většině pohostinských zařízeních podávají pouze pivo lahvové (točené prohrálo 1:6).

Jakožto věrnému černopivistovi bylo pro mne otázkou cti okusiti též místního piva černého. K prvnímu kontaktu s ním došlo v osadě jménem Žilina, kde jsem narazil na láhev černého Poppera 10⁰. Tento nápoj, připravovaný ve starobylém pivovaru v Bytči, jest truňkem jazyku celkem lahodícím, syté chuti a příjemné vůně, ale zejména oné nádherné temně hnědé barvy, která je jednou z hlavních příčin obliby černých piv. Mnohem depresivnějším zážitkem bylo mé střetnutí se slovenským černým pivem č. 2, jímž byl Šariš 10⁰ ze stejnojmenného pivovaru. Uvedený mok se dá ohodnotit pouze jedním slovem - hrozné. Něco tak mizerného jsem již dlouho nepil. Vřele nedoporučuji. A na závěr bych přidal ještě jednu perličku - třináctistupňového Zlatého bažanta. O jeho kvalitách vypovídá již ten fakt, že jej na slovo vzatí zkoušení odborníci ohodnotili udělením ceny *Slovak Gold* (obdoba našeho *Czech Made*).

Musím ovšem konstatovat, že slovenská pivní scéna je z pohledu typického českého pivaře v žalostném stavu. Skálopevný odpůrce lahvového piva by zde nejspíše zašel žízni, neboť na Slovensku, jak už výše zmíněno, se až na vzácné výjimky prostě netočí. Pokud by však některému z našinců nešlo slovenské pivo skrze hrdlo, nemusí zoufat. V lépe zásobených obchodech je možno nalézt pestrý výběr českých piv. Na své si zde přijdou milovníci Budvaru, Samsona, Gambrinusu, Měšťana (světlého i tmavého), Braníka, Staropramenu, Radegasta a mnohých dalších. A jen tak pro zajímavost: nejčastějším pivem v této oblasti vůbec je Pilsner Urquell.

Mým magnátům**8. 11. 1997****Klub zoufalců První Pražské Pedagogické Pivní Peruti**

Balírny Douwe Egberts a.s., K Žižkovu 9, Praha 9
Balírny a pražírny a.s., Holešovický přístav 1366, Praha 7
Eduscho Brno spol. s r.o., Horní 32, Brno
Balírny obchodu Praha a.s., Karlovo nám. 18, Praha 2
Kraft Jacobs Suchard, Pobřežní 3, Praha 8

Věc: Stížnost

Vážená firmo,

rádi bychom Vás upozornili na Vaše nehumánní opatření ze srpna tohoto roku a vyslovili proti němu ostrý nesouhlas, ba protest.

Náš Klub zoufalců sdružuje výborné, průměrné a podprůměrné vysokoškolské studenty, kterým poskytuje ochranu a útěchu v jejich strádání před náročnými zkouškami. Naši členové a klienti, obzvláště mohutně zatížení před zářijovými opravnými termíny, spotřebovávají v krizových srpnových dnech desítky litrů kávy a stovky cigaret různých značek (protest cigaretovým magnátům a vládě ČR se chystáme podat v zimním zkouškovém období, resp. ihned k 1. 1. 1998). Vámi nedávno provedená úprava cen, kterou vzhledem k naprosto nevhodnému načasování nemůžeme označit jinak než za tragickou, nebezpečně ohrozila nejen naši domácí přípravu, ale i s ní spojené studijní výsledky a poťazmo blaho národa vůbec.

Opuštěné univerzitní a knihovní bufety, ožebračení studenti závislí na meltě a jiných náhražkách, všeobecný úpadek intelektuální produkce vůbec - toť výsledek ke kterému neomaleně míří politika Vašeho ekonomického oddělení. Na to my odpovídáme - *Fuj!* a *Hanba!* Nehledě na skutečnost, že se nás celá záležitost navíc hluboce lidsky, profesionálně a citově dotkla.

S kapitalistickým pozdravem
za Klub zoufalců P P P P P

Anna Huliciusová, Nad Klikovkou 15, Praha 5**Michal Řezáč, Jeremenkova 7, Praha 4**

Zasláno redakci

*Slavné redakci
Byltěnu PPPPP
u Praze*

*Slavná redakce,
s uspokojením jsem sledal, že Vám hověl můj skromný příspěvek do přílohy Pivologie (1997/2, 8. 6. 1997). Jsem však velmi skroušen tím, že v témže čísle Vašeho Byltěnu dostala prostor zcela nevydařená »Sexuální poradna«. Celá stránka č. 20 hrubě podceňuje inteligenci a vkus pivomilů, čtoucích Váš časopis. Autor takové duchaplnosti by měl být máčen v pivo, až by se mu navždy zošklivilo, čímž by pozbyl zcela nepochybně práva autorského, příspěvovatelského. Inkriminovaná stránka poškodila celý časopis, urazila ostatní zobrazené bytosti, pp. Čorneje, Vlnase aj. a mně zkazila požitek ze čtení.*

*Martin Sekera
Libčice n. Vlt. 22. 6. 97*

O sektě »Pivničníků« v kraji Královéhradeckém

Když v roce 1730 shrnuje P. Antonín Koniáš S.J. výsledky svého pětiletého misijnářského působení v hradecké diecézi, píše ve svém elaborátu o východočeských sektářích mimo jiné toto: »Husitové, Pikhardští, Táborští, Pivničníci, Adamitové, Kališníci jedni proti druhým knihy vydávali.«¹⁾ Kdo vlastně byli oni záhadní »Pivničníci«, které otec Antonín zmiňuje jedním dechem s jinými mnohem známějšími heretiky?

Pátrání po nich nás zavádí do vesniček Střezetice, Popovice a Třesovice, které tvoří jakýsi nepravidelný trojúhelník na severozápad od Hradce Králové. Právě tyto tři obce byly hlavními centry tzv. »pivniční-

ho hnutí« z konce 17. a 1. poloviny 18. století. Antonín Rezek²⁾ kdysi mylně odvozoval název sekty od sklepů (pivnic), kde se prý její přívrženci scházeli k tajným bohoslužbám. Dnes už však s jistotou víme, že název pochází přímo od piva, které hrálo v jejich náboženském životě ústřední roli.

Výše citovaná slova Koniášova o vydávání knih jedněch proti druhým jsou v případě »Pivničníků« poněkud přehnaná, protože tito heretici jednoduše žádné knihy nepsali ani nevydávali, což muselo katolické misionáře bezpochyby uvádět v zoufalství, neboť jim neměli co spálit. Podstatu jejich učení tak lze nahlížet pou-

ze na základě zmínek v dílech protireformačních spisovatelů XVII. a XVIII. věku.³⁾

Především je nutno konstatovat, že »pivniční hnutí« se výrazně odlišovalo nejen od katolicismu, ale i ode všech odnoží protestantismu. Zřejmě nejbližší mělo k raně křesťanskému gnosticismu, s nímž sdílelo dualistický pohled na svět; aforistickou formou shrnuje hlavní tendence pivniční teologie výrok »*Gott ist göttlich und Bier ist bierlich*«. ⁴⁾ Pivo považovali »Pivničníci« za základní emanaci Boha - není náhodou, že výraz »epifanie« (zjevení) v jejich interpretaci nabyl podoby »epívanie«. Volení kněží, stojící v čele obce věřících, dokonce vysílali do okolních vesnic své misionáře, kteří měli za úkol šířit »*pivní evangelium*«, tj. radostnou zvěst o pivu. V hospodských rvačkách, jimiž jejich mise obvykle končily, ovšem většinou podlehlí přesile jinověrců a na svém kontě měli dokonce i několik mučedníků.⁵⁾

Soudobí katoličtí autoři se vcelku pochopitelně pohoršovali nad rituály »Pivničníků« (o nichž se nám bohužel žádné podrobnější zprávy nezachovaly) a označovali je jako bezbožné kratochvíle (»iocos profanos«), jejich oblíbený chorál *Natoč, aj, natoč, Duchu svatý* pak prezentovali jako ďábelské zpěvy (»carmina diabolica«).⁶⁾

Stejně záhadně, jako se »pivniční hnutí« objevilo, také zmizelo v propadlišti dějin. Dnešní potomci kacífů ve zmíněných vesnicích pijí pivo, aniž by cokoli tušili o náboženských bojích svých dědů, takže už jen nadávky ve spisech několika barokních teologů připomínají selské sršatce, pro něž pivo bylo Bohem.

Kryštof Pivomysl Kudláč-Jirenský

¹⁾ Cit. dle A. Podlaha: *Život a působení Antonína Koníáše*, Sborník historického kroužku 2/1893, s. 44.

²⁾ A. Rezek: *Tři stáť o českých blouznivcích*, ČCH roč. XXIV, s. 128 - 130.

³⁾ Většina těchto zmínek je shrnuta v A. Neumann: *Prostonárodní náboženské hnutí dle dokladů konsistoře královéhradecké*, Hradec Králové 1931; základní poučení o problematice sektářství příslušného období v Čechách nalezne čtenář v A. Rezek: *Dějiny prostonárodního hnutí náboženského v Čechách*, sv. I., Praha 1887.

⁴⁾ A. Podlaha: *Z dějin zápasu katolického náboženství s jinověrectvím v Čechách v letech 1700 - 1756*, Praha 1906, s. 63.

⁵⁾ J. Kučera: *Příspěvek k problémům lidového náboženství v 17. a 18. století*. Sborník historický 23, 1976, s. 122.

⁶⁾ A. Rezek, J. V. Šimák: *Listář k dějinám náboženských blouznivců českých v století 18. a 19., sv. I.*, Praha 1927, s. 158.

Literární výlety do věku Komančů

V této nově zavedené rubrice vám přinášíme úryvek ze stěžejního fekálistického textu od Vladimíra Boreckého, který věrohodně dokumentuje dobu 60. a 70. let tak, jak byla reflektována členy různých humoristických spolků, jako je např. Societas Contraalkoholica Doctoris Řimsae, Křižovnícká škola čistého humoru bez vtipu a dal. Doufáme jen, že podobnost se současným domácím vývojem je čistě náhodná.

Vědecký světový fekálismus

(Stručný úvod do teorie)

Vědecký fekálismus je světový názor, který můžeme definovat lapidární větou »všec-kou stojí za hovno«.

Fekálismus jako světový názor existoval samozřejmě již v dávných dobách, ovšem lidé si dosah jeho působení neuvědomovali. Toto období nazýváme obdobím fekálistu živelného. Lidé zatím ještě zastávali názor, že ledacos stojí za hovno. Pokrok se však

nedá zastavit a tak, jak lidé postupně poznávají přírodní zákony, dobrali se názoru, že za hovno stojí naprosto všechno. Jednotliví fekálisté však toto tvrzení vykládali roztržštěně a nedovedli zdůvodnit jednotlivé stavy a děje. Toto období lze nazvat prefekálistem. Později přišlo tzv. období neofekálistu, které hlásalo, že všechno nestojí ani za hovno. Toto období omylů již našťěstí pominulo ... Zkoumáme-li podrobný vývoj fekálistu v posledních desetiletích, zjistíme, že můžeme již přesně definovat šest historických období: 1. jeden sral na všechno - toto období již našťěstí pominulo; 2. všichni srali na jednoho - vzniklo kvantitativní přeměnou prvního a je již také překonáno ...; 3. všichni serou na všechno - ... toto období ... trvá dosud a přechod k dalším, vyšším formám se teprve očekává; 4. nebude na co srát; 5. nebude co srát; 6. nebude čím srát - vzhledem k prudkému vývoji možno přechod k obdobím 4-6 očekávat v nedaleké budoucnosti. ... Vývoj zatím dospěl k dnešnímu, třetímu období vědeckého fekálistu, kteréhožto studium vychází a opírá se především o teorii průserů.

Základní postulát je již znám, vše stojí za hovno, utopističtí fekálisté však toto tvrzení považují za axiom. Vědečtí fekálisté mohou toto tvrzení dokázat. Soustavným tvrzením a spoluprací předních vědeckých kapacit bylo zjištěno, že průser vyplňuje hmotu a prostor naprosto plynule a rovnoměrně.

Záleží pouze na teplotě a času (v době kvasu a varu např. hustota průseru roste).

Základní částicí, která je obsažena v každém atomu hmoty, je průseron. Z toho vyplývá postulát: průser je nezničitelný a nezadržitelný - proniká veškerou hmotou.

Postupně bylo zjištěno, že průser pronikne i silnými skupinami ekonomů. Při mnoha pokusech skupin parlamentních, státních a stranických orgánů atd. zadržet průser došlo k žalostnému krachu.

Z toho plyne další postulát: průser je permanentní. Jako takový se dá vyjádřit dvěma způsoby: a) jako průser potenciál; b) jako tok průserů. ... Jednotky SI: Jednotkou blbosti je jeden internacionální blb, tj. množství blbosti, obsažené ve výroku »žijeme lépe a radostněji«.

ad b) k toku průserů:

Zde je třeba definovat optimální tvar křivky, zvané řitojida. Podle této křivky se šíří průser do prostoru tak, aby v době co nejkratší zachvátil co nejvíce lidí. Rychlost šíření průseru může dosáhnout vysokých hodnot a blíží se často rychlosti světla (např. posvítí-li si někdo na něco, vznikne průser okamžitě). ... Rovněž byla zjištěna zajímavá skutečnost, že průser je nejen nezadržitelný, ale při průchodu skupinou, která se pokusí průser zadržet, ještě logaritmicky vzroste. Podmínkou ovšem je, aby v této skupině byl přítomen alespoň jeden pikobl, což je však podmínka 100% splnitelná a dokonce běžná. Zjistilo se nezvratně, že při práci význačných skupin (význačných osob) se kumulují a skládají částice, tzv. bordelony, což jsou elementární částice bordelu. Tyto jsou energeticky stabilní ... Při nadměrném množství bordelu uvnitř skupiny se však bordelony začnou chovat neklidně (jako jaderná výbušnina) a dosáhne-li bordel svého kritického množství, stačí, aby jeden pikobl vyvážil jeden průseron a dojde k explozi - řetězové reakci, při které se průserony šíří rychlostí světla a shodně s Einsteinovou teorií jejich hodnota roste. ...

Otazníky mládí intelektuála B. Raníka

3. První polibek lásky

Na podzim roku 1912 byl povolán na obecnou školu do Katusic asistent Arnošt Koudel, který nahradil ve vedení tělesné výchovy infarktem stíženého sedmdesátníka Jana Xavera Severina. Tato změna znamenala pro Raníkův psychický vývoj dramatický zvrat. Nově přichází asistent tělovýchovy protěžoval mezi adolescenty výhradně šplh po tyči, což zvláště po ránu přinášelo u chlapců neočekávané plody.

I platonicky zamilovanému Raníkovi, jenž býval zachvácen třeba i jediným pohledem posluhovačky Adély, se ranní šplh nevyhýbal. Chlapci si však na své ranní koláčky na trenkách pomalíčku počali zvykat a maminky už také přestávaly nosit potřísněný cvičební úbor do školy. Koudelova zvrhlost se stala každodenní samozřejmostí a chlapci dokonce začali s velikostí koláčků soutěžit.

Celý podzim i celou zimu si takto idyllicky prožívali hodiny tělovýchovy, ale na jaře 1913 vyhořela dívčí škola v Bezně. Od 1. 4. 1913 se vlivem bezenské katastrofy zvýšil počet žáků katusické obecné školy o 66 děvčat, což razantně ovlivnilo i do té doby ničím nerušené hodiny tělovýchovy asistenta Koudela. Ten nereflekoval na přítomnost dívek ve svých hodinách a dále prosazoval šplh o tyči. 2. 4. 1913 se do školy nedostavili žáci Babourek a Kolomazník, kteří jedini figurovali před Raníkem v abecedním pořadí třídního seznamu, a tudíž se

k tyči musel postavit jako první Raník. S notnou dávkou sebezapření a se silnou vůlí po nenásledkovém ukončení šplhu počal s onou činností. Vůle se však neukázala tak silnou a kontrolu trenýrek provázel štiplavý výsměch bezensských dívek. Ze třinácti přítomných se nesmála jen Otýlie Sládková.

Mezi ní a mladým Raníkem došlo k osudovému jiskření. Ještě téhož dne doprovázel Raník Otylku Sládkovou až do Chrástu, kde se mu za kavalířský doprovod dostalo prvního políbení. Od tohoto dne se již nestyděl šplhat před dívkami, pokud byla přítomna Otýlie, která se naopak v mohutném Raníkově koláčku vyžívala. Doprovodů do Chrástu a společných vycházek podél vlečky, jež vedla z Chotětova do Starých Benátek, utěšeně přibývalo a oba mladí milenci si pod košatým dubem na návrší, zvaném Na Hvije, slíbili věčnou lásku. Někdy v těchto dnech a týdnech si Raník poznamenal do svého deníčku několik vět, jejichž hrdinkou byla »*Otylka, má vroucně milovaná, jediná a věčná, Češka a Slovanka*«. Citace pochází z deníčku, o kterém měl povědomí i opatrovník Gottstrafe, tudíž přesnější vzpomínky si Raník zapsal do tajného deníku, jenž sepisoval a schovával v odlehlé části opatrovníkova rozlehlého kurníku. Zde si poznamenal: »*Včera jsem poprvé pical. Bylo to úžasné a o zrzavé Otylčině rozsedlince nepřestávám přemýšlet. Zítرا budu zas, slíbila mi to. Nikdy mě nena-*

padlo, že na těch měkoučkých jablíčkách mohou vyrůst tak tvrdé šťopičky. Bál jsem se také, že mi jej ukousne.» Romantické týdny v náručí Otylky se ale pomalu chýlily ke svému konci. Začátkem června se totiž do školy vrátil Raníkův spolužák Kolomazník, který hned při prvním šplhu dosáhl mnohem většího koláčku, než kdy mohl dokázat Raník, a zkušená Otylie dala jasně najevo, kdo se stal předmětem jejího žhavého zájmu. Raník své odstrčení přijal jen za cenu několikadenní nespavosti, průjmu a škytání. Až po delší době si do svého tajného deníčku napsal tuto báseň:

*Má drahá - kozatá
Ty krávo - rohatá
Proč jsi mě opustila
Pročs mi žilou pustila
Proč ses s jiným spustila
Mrcho - zrzatá?*

Otylku uviděl po letech jako student mladoboleslavského gymnázia, kdy ji spatřil vysedávaje se svým přítelem Kalistou před romantickým Templem. Kalista svou repliku o překrásně vyvinutém Otyličině poprsí odnesl přeraženou sanicí.

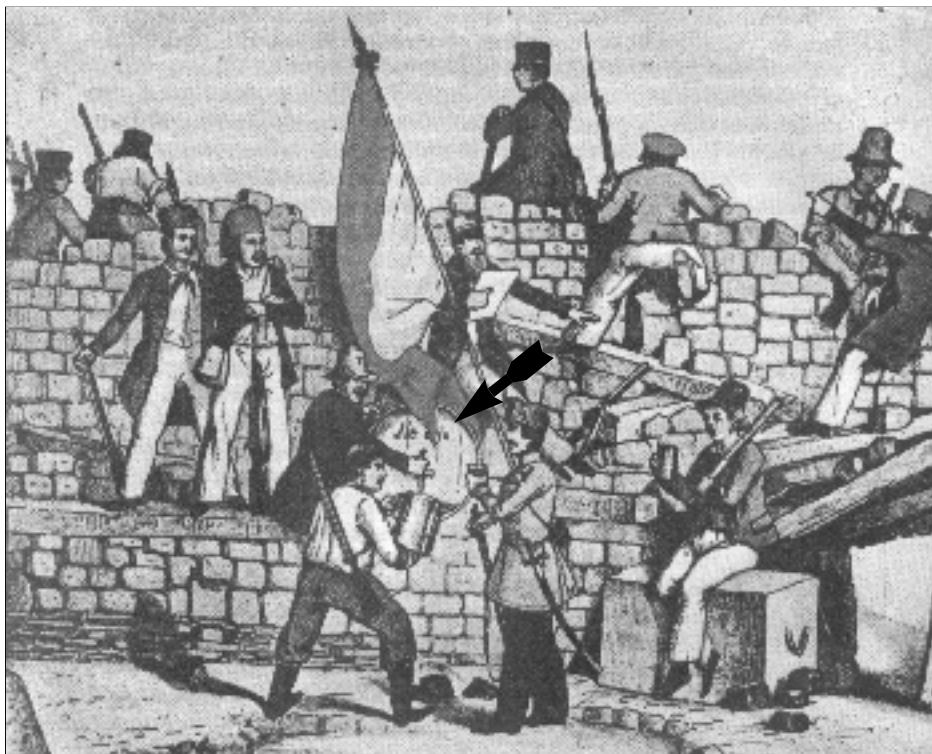
B. E. Nátký

Opilé jaro národů

Každá revoluce na sebe váže mnoho opojných elementů. Davoví účastníci se posilují alkoholem a jinými látkami, dochází k opijení, ale málokdy revoluce na alkoholu ztroskotá. Názornou výjimkou je pražská revoluce z jara 1848, kdy nadměrné požívání piva zhatilo veškeré naděje na úspěch.

Zanícený revolucionář a jeden z vůdců revolučního vzepětí J. V. Frič si později poznamenal ve svých pamětech, že *»na mnohých barikádách byli lidé toliko zpiti, až zapomněli na své poslání. Mnozí z nich i barikády svými zvratky znevážili«*. Ovšem ještě před zdvižením barikád byla nálada spíše opilá, než bojovná. Díky opilosti valné části revolucionářů byla řada barikád postavena na úplně nesmyslných místech, jedna dokonce stála proti slepé ulici. Opilí lidé se zmateně pohybovali městem a budili pohoršení. Karel Havlíček napsal Boženě Němcové, že při své pochůzce Prahou *»potkal mnoho individuí s červenobílou pentlí, kterak omočují sloupy veřejného osvětlení, křičíce přitom na slušné spoluobčany, a hanobíce tak českou a občanskou myšlenku«*.

Nezbytnou součástí barikády se stal sud plný piva, který byl zřepdu nejlépe kryt, aby nedošlo k újmě na zlatavém moku. Pivo se rozlévalo velkorysým způsobem a každý pil, co se do něho vešlo. Karel Sabina dokonce viděl *»kterak jeden muž statný dvanácte žejdlíků vypil hnedle za sebou ... ale pak hned se na zem zřítíl«*. Nejspíše nebyl jediný, neboť páter K. Vinařický, který přivedl na pomoc Pražanům na dvě stovky mladoboleslavských mužů, viděl *»jen samé zpité muže, kteřížto již ani chůzi po dvou neovládali a na se padali ... a samé oplzlé písně vyřvávali a nic jim nevadila přítomnost cizích lidí«*. Po této zkušenosti se Vinařický rozhodl se svým průvodem Prahu opustit a v dopise svému příteli Junckovi napsal, že *»takovou hanbu národní jsem jaktěživo neviděl a děkuji Bohu, že nejsem rodilý Pražan«*. Karel Vinařický byl natolik rozhořčen, že jej jeho zloba dovedla k sepsání dopisu Fričovi, v němž mu ostře klade za vinu stav na pražských barikádách: *»Vy jste měl, milý pane, jako první z výšky své autority zakročiti, ale vy jste naopak, jak jsem z výborných zdrojů informačních se dozvěděl, u mužstva opil-*



ství podporoval...» Což dokládá sám Frič, který si později ve svých poznámkách sypal popel na hlavu: *»neboť já to byl, kdo z prvních donesl piva ku podpoře spoluobčanů a bratrů ... kdo však mohl tušiti tenkrát ty konce?«* Opilství mezi Pražany nedokázal nikdo zabránit, a tak císařská vojska vstoupila, až na jednu výjimku, bez odporu do města plného spících, vrávorajících a bledých mužů, kteří zřejmě pocítili porážku revoluce až po svém vystřízlivění.

Pražská ostuda se dlouho držela předních českých politiků. V únoru 1849 napsal Palacký z Kroměříže Havlíčkovi dopis, v němž si postěžoval na nářázky kolegů na sněmu, kteří označovali české zástupce za *»píjany piva, kteří kvůli tomuto moku raději i svobodu ztratí«*, za *»zbabělé opilce«* nebo *»válečníky ve jménu piva«*.

Opilé pražské barikády z jara 1848 se dostaly i do pořekadla. Ono známé *opilý jak barikádník* má své kořeny právě v této historii.

B. Raník

Byltén™ Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti vydává PPPPP. Redakční rada:

J. Šuma, J. Kočišová, M. Řezáč, T. Pavlíček, F. Grunt, F. Velímský a další členové Předsednictva.

Vychází čtvrtletně v nákladu 60 ks. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.

Sídlo: Petřínská 10, Praha 5, Malá Strana, tel.: 53 18 86. Grafická úprava: Jan Šuma. Tisk: Pavel Svoboda. Foto: Blanka Pacholíková, Tomáš Pavlíček



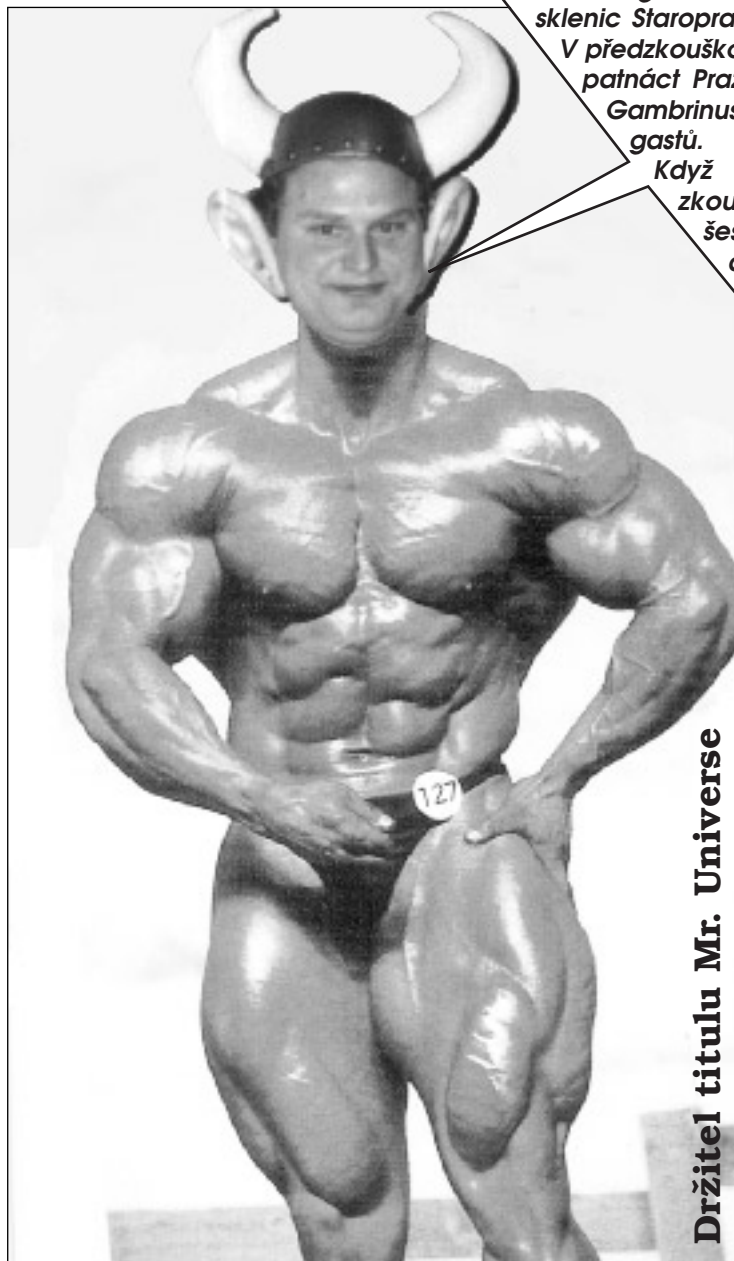
**Muž na obrázku je zvyklý dát
si po dobrém obědě 3-10 piv
těchto značek:**

Březňák

Nektar

Pepinova desítka

Podkováň a pod.



Držitel titulu Mr. Universe

»Ve zkouškovém období piji dvacet Prazdrojů, dva černé Gambrinusy, šest Radegastů a obvykle několik sklenic Staropramenu.

V předzkouškovém období je to patnáct Prazdrojů, dva černé Gambrinusy a šest Radegastů.

Když se připravuji na zkoušení, piji pouze šestkrát denně. Více alkoholu ovšem zkonsumuji ve zkouškovém než v mimo-soutěžním období.«

Problémy s EREKCÍ?

Na to je zde doktor Albert!!!

Pane doktore,

nemám ve zvyku psát do novin, ale protože problémy, které mě trápí, už nesnesu, odhodlala jsem se přeci jen požádat o radu. Mám o mnoho let mladšího milence. Náš vztah byl velmi harmonický, dokud se o něm nedozvěděl můj muž (nejsem totiž rozvedená). Když manžel pojal podezření, zaplatil si soukromého detektiva, který nás začal sledovat. A od této doby nás začaly trápit potíže, kvůli kterým se na Vás obracím. Můj milenec totiž trpí stihomamem, a tím je velmi poznamenán náš milostný život. I když jsme úplně sami, zamyká vždy všechny dveře, stahuje rolety, hystericky prohledává celou místnost mumlaje slova: »Kde jsi, ty hajzle?« staví zástěny a pro jistotu si nasazuje škrabošku Santa-Clause. Ale ani tato opatření nedokáží zabránit té nejhorší komplikaci - v důsledku stresu má můj přítel velké problémy s erekcí. Snažila jsem se ho povzbudit mnoha způsoby, ale nic se neosvědčilo. Vzhledem k tomu, že můj milenec je velmi ambiciózní a plánuje velkolepou kariéru, způsobují tyto komplikace újmu na jeho sebevědomí. Moc bych si přála, aby tyto nepříjemnosti pominuly a vše bylo jako dříve. Poradte mi, prosím, jak bych mu mohla pomoci.

Božena Portýrová

Milá paní Boženo,

Váš dopis nás velice potěšil - konečně budeme moci poradit klientovi z patrně vyšších kruhů! Velice rádi bychom Vám nabídli pestrou paletu řešení, kdyby ovšem celá situace nebyla poněkud překerní. Neradi bychom se aktivně podíleli na dalším vývoji už nyní choulostivého případu, a proto Vám poradíme jen pár decentních návrhů. Zkuste Vašemu Santa-Clausovi připravit pěkný dárkový koš, obsahující například omalovánky s erotickou tematikou, pexeso inspirované Kámásútrou a další milá překvapení dle gusta vašeho milence. Pokud dárek nezabere, zkuste oživit Váš sexuální život něčím pikantnějším - například přibráním třetí osoby (nejlépe s amputovanou DK). A pokud ani podobná zpestření nepomohou, nabízíme Vám řešení poslední - podobným problémem netrpíte sami a my Vám můžeme zprostředkovat kontakt se stejně postiženými páry (psala nám například manželka pana Miloše Z.), s nimiž budete moci konfrontovat své zkušenosti a metody vedoucí k překonání krize.

MVDr. Men. Gele

***** Průzkum *****

Reportérka Maruška Kecavá položila několika známým i méně známým osobnostem otázku:

»Líbila se Vám fotografie v minulém Bylténu?«

»Hoši, hoši! Konečně jste pochopili, že se není čeho bát. Fandím vám už od začátku, milí doktůrci! Pořád měkota a teď taková bomba. Asi vám zapůjčím práva na reklamu na Campari. Rychle si hledejte nějakou oběť. Slyšel jsem, že se někteří proti týhle fajn fotce bouří. Vyberte si třeba jednoho z nich. A kdyby byl nějaký prů..., chtěl jsem říct problém, samozřejmě zaměstnám MuDr. L. Anta a Dr. Asa v některém ze svých časopisů. HUSTLER by se, myslím, hodil.«

LARRY FLYNT, *vydavatel časopisů, U.S.A.*

P.S.: »Nebo by o vás Forman mohl natočit film. L. F.«

»Pivo mám ráda od té doby, co jsem točila skvělý film *Divoké pivo*. Také od té doby sleduji Váš časopis. Fotka nebyla špatná. Jen bych byla ráda, kdybyste příště našli lepší modelku. Třeba mě.«

MARKÉTA HRUBEŠOVÁ, *česká herečka*

»Z hlediska sexuologického je velmi přínosné, když se mládež seznamuje s různými anomáliemi. Tato anomálie Piusus femininus je velmi častá a ženy, které jí trpí, zbytečně podléhají stresům. Děkuji MuDr. L. Antovi a jeho kolegovi Dr. Asovi za velmi dobrou osvětovou činnost, která

je přínosná pro mladou, ale i pro sexuálně zanedbanou starší generaci.«

doktor RADIM UZEL, *sexuolog*

»Váš časopis mi byl vždy, tedy vlastně v podstatě pořád protivný. Píšete v něm jenom o alkoholu a strefujete se do nevinných lidí. Ale ta fotografie, to je vrchol! Už to prostě nesnesu!!!!«

ŠÁRKA K., *studentka PedF UK*

(po pronesení těchto vět utekla do lesa)

»Rádi si přečteme o sexu, a proto fandíme i Vašemu časopisu. Věřte, že jsme znalci erotických časopisů - kupujeme a studujeme FLIRT, LEO, EXTÁZI, GIGANT... (hoši pokračovali ve vyjmenovávání dalších časopisů. Pro čtenáře Bylténu, jistě též znalce, by byl tento výčet sice zajímavý, ale také únavný. Pozn. red.). Proto k Vám máme malou připomínku - příště, prosím Vás, fotku na nejdůležitějších místech nerozostřujte. Dík.«

FANOUSH A BOHOUŠ, *studenti ČVUT*

»Váš časopis je naprosto odporný, fuj (dotazovaný si v této chvíli odplivl)! Pochopíte už jednou, že všechny těmi věcnými bláboly o pivu a sexu otravujete a ještě k tomu urážíte? Styďte se! Kdybyste raději vnímali krásu přírody, třeba vůni šeříků!«

HONZA Z.-H., *student PedF UK*

Pro Byltén Maruška Kecavá, Praha